

Οι γυναίκες της νίκης

Η Σβετλάνα Αλεξιεβιτς και το βιβλίο που το 1985 χαρακτηρίστηκε «αντεθνικό»

Παρουσίαση

Παναγιώτης Φρούντζος

● Εν συντομία

Προφορικές μαρτυρίες γυναικών από τη Σοβιετική Ένωση που πήραν μέρος στον Πατριωτικό Πόλεμο.

● Γιατί ενδιαφέρει

Πρωτότυπες μαρτυρίες, ιδανικό υλικό για ιστορική μελέτη και έρευνα.

Το πρώτο βιβλίο «των φωνών» (συλλογή προφορικών μαρτυριών) –στην Ελλάδα κυκλοφορεί επίσης από τις Εκδόσεις Πατάκη το «Τέλος του κόκκινου ανθρώπου»– της βραβευμένης με Νόμπελ συγγραφέα του «Ο πόλεμος δεν έχει πρόσωπο γυναίκας» αφίνει στον αναγνώστη την αίσθηση της βασανιστικής αμεσότητας, της σχεδόν εκβιαστικής παρότρυνσης της βιωματικής συμμετοχής σε ένα σφαγείο ανθρώπων σωμάτων.

Είναι ο πόλεμος ένας στίβος όπου ασκούνται αποκλειστικά και μόνο άντρες; Αυτό το ερώτημα θέτει από την εισαγωγή ακόμη η Αλεξιεβιτς και αποφαίνεται αρνητικά: όχι, ο πόλεμος είναι το πεδίο όπου ο άνθρωπος απελευθερώνει τα ένστικτά του που λυσσαλέα κρατάει φυλακισμένα σε εποχές ειρήνης. Αλλά... Αλλά υπάρχει η αντρική αντίληψη –ηρωική, καταφατική στον μεταρσιωτικό

**Ο πόλεμος
δεν έχει
πρόσωπο
γυναίκας
Σβετλάνα
Αλεξιεβιτς
ΕΚΔΟΣΕΙΣ**

Πατάκη
ISBN:
9789601676197
ΣΕΛ.: 456
ΤΙΜΗ: €18,80

θάνατο-, υπάρχει και η γυναικεία – ανήσυχη, διστακτική, γήινη.

Για περισσότερο από επτά χρόνια, στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές της δεκαετίας του 1980, η Σβετλάνα Αλεξιεβιτς έκανε συνέντευξεις με εκατοντάδες γυναίκες που συμμετείχαν στον Μεγάλο Πατριωτικό Πόλεμο: γιατροί, πιλότοι μαχητικών αεροσκαφών, ελεύθερες σκοπεύτριες, παρτιζάνες, πυροβολήτριες – το βλέπετε καθαρά και μόνοι σας: η γλώσσα του πολέ-

μου φτιάχτηκε από και για άντρες και δύσκολα βολεύονται τα θηλυκά αντίστοιχα σε διαχρονικές αντρικές πολεμικές ιδιότητες.

Ενας εκπληκτικός αριθμός από αυτές δήλωσαν πως ανυπομονούσαν να φτάσουν στο μέτωπο και να γίνουν κομμάτι της αντρικής ιστορίας, να αναρριχηθούν στην κλίμακα του υπερανθρώπινου και να ενσωματωθούν στο πάνθεον του ηρωισμού. Όμως στο μέτωπο δεν τις περίμεναν οι φρουροί της εργατικής

Βαλχάλα για να τους ανοίξουν τις πόρτες της αιώνιας ευωχίας αλλά το κλειστό βιβλίο της φρίκης, του τρόμου, της σιωπηλής απόγνωσης, της αποπνικτικής βρομιάς. Και αυτό το βιβλίο κλήθηκαν να το γυρίσουν σελίδα σελίδα, μέχρι την τελευταία. Το «Ο πόλεμος δεν έχει πρόσωπο γυναίκας» καταλήγει να είναι ένα πνιγηρό «μυθιστόρημα» καμωμένο από φωνές της ίδιας της ζωής, εκεί όπου η γυναικεία ιστορία διαπερνά μια αυστηρά αντρική υπόθεση.

